

tors amics amb els seus valiosos treballs; als subscriptors; als anunciants; i a tots quants se n'han adonat del nostre esforç fent-nos la mercé d'alentarnos al compliment del que'ns havíam proposat.

Mil gracias, i fins al any vinent.

EL SIMBOL

A collir bolets

¿No hi han anat may?

Ja'm veig a la majoria dels barcelonins que aixó llegeixin, moure'l cap d'un cantó a l'altre, a falta de poguer respóndrem de paraula amb un nó com una casa.

Y com els planyo! anyadeixo jo alashoras; no saben lo qu'es bó. Fins ara tampoch havia conegut aixó de collir bolets lo qu'era. Jo'm creya que tot se concretava en sortir a fora, quan n'es el temps, veurels, ajupirse; collirlos, posarlos al cistell y vetaquí la operació llesta. ¿Qu'es cas, aixó es el de menys! Si las'emocions que rodejan aquesta operació son indescriptibles!

Ara, planyo als que'n aquest temps no'ls desterran a 25 kilòmetros de Barcelona y tenen de passar la vida pe'ls encontorns d'alló que'n diuen Plassa de Catalunya, no veyent dels bolets mes que alguna mostra escarransida de *robellóns* en algun d'aquells aparadors de colmado o restaurant, posats allí pera requisit de bossas ben provehidas mes que pera paladars necessitats. Y tot lo mes, quan la cosa abunda perque hi envian los que sobran a muntanya, la minyona ne proveheix d'alguna lliure a plassa, lliura que per lo escadussera gracias que arribi a lliureta y que un cop triats y retirats del corch que ja se'ls menja, la lliureta se converteix en una onseta. Sort que la minyona un cop les te cuyts y ajuntats ab la carn, al posar la plata a taula ja te'l cuytado de ferlos sapiguer que allí hi han bolets si no es que la salsa'ls colga y no'ls hi deixa veure.

No parlém d'aquells altres ai-

xarrehits com esca que venen los adroguers y que la gent ne diuen *moixarnóns*. Alló lo que'm penso que son, retalls de guants o cosa per l'istil.

Vaja, per sapiguer lo que son bolets precisa sortir al camp y anarsels a collir.

Cullir bolets! Cal haverhi anat per sapiguer el qu'es bó. Trascar per dintre'l bosch, dur calsat d'espardenya, gorra al cap y cistell al bras. Baixar al fons del barranch, pujar a dalt la serra, agafarse ab las herbas que's troban al pas y punxarse de tant en tant. Fent via sempre, mirant a terra com qui ha perdut alguna cosa y te la seguretad de que te de trobarla. Y tant si la troba!

La impresió que causa'l veure a unas quantes passas mes enllà, quan menys s'hi pensa, lo daurat *cucou*, voltant encare de pell blanquinosa qu'esberla la terra, o trobarlo ja mes gran, convertit en *reig*, ufanós, esbelt, color d'or del damunt, grog finíssim en la seva pita, arrencarlo ab cuytado no's malmeti aquella soptada maravella de la terra, posarlo al cistell, que si's te la sort de trobarne una bona ratjera s'ompla desseguida; es un goig que no s'explica.

Y quin bolet es el *reig*? Tot ho té de primera; forma i color simpàtic y d'un sabor delicat superior. A Barcelona no n'hi van. Ca, si no mes ne coneixen de dos o tres classes. *Pinatells*, *russinyols* y para de contar. Que pochos son los que saben lo qu'es un *pet de llop*? Y el que son *alsinoy*s? Uns bolets que's troben a grans matedas, apinyats, que quan son tendrets presentan pe'l demunt un color com el torrat de les galetes. Ni saben, ¡que han de saber! que son *orellanes de poll*, ni *castanyé*, verdaders bolets gegants que cada bolet representa la forma de una toya de flors, pesant algun d'ells mitja arroba. No caiguin d'esquena, perque he vist un bolet sol, ocupar tot lo buyt d'un cove de bona mida, y de sis y set lliuras n'hi ha molts. Si es bó, preguntan? De primera, alló es

menjar carn sense ós que li distregui lo gust.

Ja veuen quina lley de cosas mes estranyas i bonas cria la terra que no hi ha pe'l seu demunt tráflech de gent, autos ni tranvías.

Si n'hi ha de classes de bolets que a ciutat no's coneixen ni de nom! Allí ni saben lo que son *girboles*, ni *mucosas*, ni *surenchs*, ni *llánegas*, ni *llaterolas*, ni *pantine-llas*, ni *camassechs*, ni *candelas*, que prenen nom no per la forma, si no per l'olor; ni *albarenschs*, ni *bossas*, ni *estaparenchs*, ni *si-grons*, que son bona cosa mes grossos que'ls que's tiran a l'olla, ni *mollurichs*, ni *pixaconills*, ni *carlets*, ni *peus de rata*, que ho semblan, per sa forma, ni *mármulas*, ni *puhagras*, ni *agullas*, que no tenen res que veure ab las de cusir, ni *rabassolas*, ni *palamas*, ni *rubiol-las*, ni un grapat de classes mes.

I aquell cop d'ull en sapiguer fugir o clavar puntada de peu als enmatzinosos *pinatells borts*, *tinyosas*, *mataparents* i altres, especie de bolets plagiaris ¡fins aquí al bosch! de la forma i apariencia d'altres bons.

¡I qu'han de saber els de ciutat, torno a repetir, si jo fins ara ho havia ignorat!

Vaja, que una sortida per anar a collir bolets es de lo mes deliciós. S'ajuntan uns quants de ben decidits, de bona cama, que may reculin per res, gens espantadissos a caminar i menos a punxarse; i apa, vinga pujar per camins decabras i a saltar los barranohs que precisin. I escampats en guerrilla per dintre'l bosch, crehuarlo, pujarlo, baixarlo en totas direccions, remenant brossa, apartant argeladas, bruchs, alsinas i fogueras, relliscar amb la pinassa i després de quatre o cinch horas, tornar a casa, tot cantant, alegres i... ¡Qu'es bonich si no's torna a casa amb lo cistell buit com m'ha succehit a mi algunas vegadas!

Sort que a l'endemá m'ha quedat lo recurs de comprarne uns quants a plassa.

JOSEP XIMENO PLANAS